

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr B. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Boets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marnelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr G. Meima, Groningen; Dr J. C. Rollmann, Utrecht; Dr J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr E. Visser, Arnhem; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes

Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f1.50 per jaar.

Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur: DUITSCHE KAMPWEG, WOLFHEZE.

INHOUD. Uit de Schrift: Kussingen der wereld (Spr. 27:6). — Kerkelijk Leven: Binnen de veertig jaren. Prof. Dr M. van Rhijn. Gebrekkige kerkelijke rechtspraak: De arme fantaat. — Geestelijke adviezen: De botsingen van den H. Doop. — Perschoon. — Boekbespreking. — Kerknieuwa.

UIT DE SCHRIFT.

Kussingen der wereld.

De wonden des liefhebbers zijn getrouw, maar de kussingen des haters zijn al te bitter. Spraken 27:6.

Is het u verdrietig, o mijn ziel, wanneer gij het dag aan dag moet voelen, dat gij behoort tot de sekte, die overal wordt tegengesproken? Kan de spot van de wereld u bij wijlen zó schuchter maken, dat gij bijna niet rondom u durft zien, veel meer te vrezen zijn de wereldsche liefkussingen.

De Sprekendelichter getuigde uit ervaring: de kussingen des haters zijn al te bitter.

Wat kan de wereld lief voor u zijn!

Hoe teeder kan zij u omhelzen!

Hoe verstaat zij de kunst van vleien tot in de perfectie!

O, zoo fluistert zij u in het oor, als alle Christenen waren als gij, dan zou het christendom niet zoo veel tegenstand ontmoeten, dan zouden de Heere-heere-roepers niet zulk een afkeer opwekken, dan zouden de vromen niet allen voor Farizeërs worden uitgekeurd.

Gij hebt volgens haar misschien niets van dat bekrompene, dat andere geloovigen kenmerkt. Gij zijt ruim van hart en ruim van blik. Gij legt niet op alle slakjes zout. Gij speelt niet den vromen Jozef, die zoo spoedig vrangt: zou ik zulk een groot kwaad doen en zondigen tegen God.

Of gij zijt te ontwikkeld, dan dat gij op het kompas van het blind geloof zoudt willen varen. Gij zijt een veel te hoogstaande persoonlijkheid, dan dat gij met die vooroordeelen der kleine luyden zoudt instemmen. Gij zijt te edel van karakter, dan dat gij allen, die over God niet precies denken als gij, zoudt veroordeelen.

Of gij houdt van recht door zee. Gij onderscheidt u gunstig van die teemerge lijnen, die altijd een tekst bij de hand hebben en die men niet vertrouwen kan. Gij spreekt niet in bijbelsche, maar in gewone menselijke taal. Met u valt op te schieten.

O mijn ziel, zoo gij ook eenige achting bij de wereld hebt verworven, dank er uw God voor. Dan is Hij het, Die u in dit opzicht den jongeling Jezus gelijkvormig maakt, zoodat gij genade vindt bij de menschen.

Maar wanneer de wereld, die tegenover uw Heiland vijandig staat, die uw God haat, u naar zich trekt, u aan het hart wil drukken, u paait en laat, pas dan op.

Laat dat nooit toe.

Zij wil een wig drüven tussehen uw Liefste en u, tussehen uw broederen en u.

Uw Jezus deugt niet, maar gij wel.

Uw broederen zijn antipathiek, maar gij zijt sympathiek.

De kus, welken de wereld u wil geven is een Judaskus.

Weer dien in heilige verantwoordiging af.

Spreek: wanneer gij mijn Koning niet wilt beënnen, dan wil ook ik door u niet bemind worden. Want alleen de vrienden van mijn Heere zijn mijn vrienden.

En: wanneer gij mijn broederen in uw gedachten en met uw woorden wilt mishandelen, dan wil ik door u niet geprozen worden: ik verkies liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan uw liefkussingen te ontvangen, welke toch niet anders zijn dan genietingen der zonde.

O, ziel, wat ik u smeek, laat u niet bedwelmen door de kussingen der wereld.

Volg den raad van den Sprekendelichter.

Bid ze af.

Nooit was Satan zoo lief voor Christus als in de woestijn.

Nooit vleit de wereld u met zulk een fluweelen stem, als wanneer zij hoopt u voor zich te winnen.

Wanneer de wereld de lippen opent om u te kussen, is voor u geslagen het uur der allergevaarlijkste verzoeking.

Bid, bid, bid, tot de verzoeking voorbij is.

Uw Heiland bidt ook voor u, opdat uw geloof niet ophoude.

Beter dan de kussingen des haters, zijn de wonden des liefhebbers.

Vooral de wonden, die de Liefhebber u slant.

Die wonden zijn het teken der gemeenschap met Christus' wonden.

Die wonden worden veroorzaakt door het kruis, dat gij uw Jezus nadraagt.

—HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Binnen de veertig jaren.

Het is op zichzelf een weemoedige gedachte, dat nog geen veertig jaren na de meensmelting der vroegere twee Gereformeerde kerkengroepen wegens afwijking van de belijdenis een schisma ontstond.

Wie geheel in het tegenwoordige leeft, meent allicht, dat dit enkel een symptoom van dezen tijd is.

Inmers onze tijd kenmerkt zich meer door geestelijke losheid dan door principiële vastheid.

Anderen, buiten onze kerken, gaan in hun oordeel nog verder en zien in de scheur, welke in een deel van onze kerken openbaar werd, een aanwijzing, dat de Scheiding en de Dofantie, gelijk ze zich het liefst uitdrukken, niet op soliede basis staan.

Maar wie over wat ruimer horizon beschikt, vat naast het droeve verschijnsel, dat de dwaling reeds zoo spoedig oprees, ook momenten in het oog, welke hem tot dank aan den Heere stemmen.

Zelfs de termijn, waarbinnen de dwaling insloep, mag niet uitsluitend klachten ontlokken.

Nog geen veertig jaren!

Het schijnt een korte tijd!

Het is dat ook!

Maar toch, wanneer wij letten op andere perioden in de kerkgeschiedenis, dan voelen we ons bevoorrecht.

Na den Pinksterdag duurde het geen dertig jaren zelfs of dwaling verhoef zich.

In de brieven van Paulus is er reeds sprake van ingeslopen valsche broederen, van zulken die de waarheid verdraaien, van kettersche menschen, die verworpen moeten worden na de eerste en tweede vermaning, van hen, die een ander evangelie prediken en daarom door den apostel met een anathema worden getroffen.

Van de dwaalleeraars worden sommigen, zooals Hymeneus en Filetus, met name genoemd.

En hoe kras Paulus ook tegen de dwaling optrad, zij werkten niettemin door.

Uit de Johanneische geschriften blijkt, dat zij steeds gevaarlijker werd.

Johannes achtte het zelfs noodig te waarschuwen: „Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis en zegt tot hem niet: zijt gegroet.“

In de Openbaring van Johannes spreekt de verheerlijkte Christus van de Nicolaïeten en Balaämielen.

En zoo is er veel meer.

In heel de brieflitteratuur van het Nieuwe Testament wordt tegen dwaling en kettery gestreden. Nergens wordt de leer als iets bijkomstigs voorgesteld, ten eenenmale ondergeschikt aan het leven. Maar met alle kracht wordt aangedrongen op het bewaren van de gezonde leer.

Evenmin als er een gezonde leer kan bestaan zonder een gezond leven, kan er ook sprake zijn

van een gezond leven zonder een gezonde leer.

Wie daaraan tomt, verstaat zijn Nieuwe Testament niet.

Niet alleen echter kunnen wij uit dit alles leeren, hoe angstig wij voor de zuiverheid der belijdenis hebben te waken, maar wij vernemen hieruit ook, hoe vroeg de christelijke gemeente door dwaling werd verontrust.

En wie zou hierom aan het soliede van de apostolische basis, waarop de christelijke kerken waren gebouwd, durven twifelen?

Letten we nu ook eens op onze vaderlandsche kerkgeschiedenis.

Om een rond jaartal te noemen, kunnen wij aannemen, dat het Calvinisme hier te lande omstreeks 1570 goed wortel had geschoten en het kerkelijk leven had doortrokken.

En 1610 was het sterfjaar van Arminius, de vader der Remonstranten.

Al weer hetzelfde jaamere verschijnsel: nog geen veertig jaren!

Nog geen dertig zelfs!

Wel waren er velen, die zich en anderen trachtten diens te maken, dat het hier een verschil in belijdenis gold zó luttel, dat het niet de geringste strijd waard was.

Maar hoe heeft de uitkomst het bewijs geleverd van het tegendeel!

En het schisma, dat daardoor werd veroorzaakt, was belangrijk grooter, dan dat van nu.

Niet alleen kwantitatief, maar naar wij hopen ook kwalitatief.

Want het is onze vurige wensch, dat het verkeerde beginsel, in de schismatische richting van thans gehuldigd, in haar doorwerking nog worde gestuit.

Gewapend met het glas der geschiedenis, ziet het oog de werkelijkheid van thans minder donker dan anders het geval is.

Het wordt zelfs iets wonderlijks in onze oogen, dat onze kerken zoo lang voor afwijking in de belijdenis gespaard zijn gebleven.

Dat is waarlijk iets zeer bijzonders!

En dat de dwaling nog schier in haar opkomen mocht worden onderkend, geeft mede reden tot dank.

Men meene nu echter niet, dat alle gevaar is geweken.

De geschiedenis van 's Heeren kerk roept het ons toe: de dwaling bedreigt het kerkelijk leven altijd.

Het kan zijn, dat een dwaling niet grondig genoeg wordt uitgezuiverd.

Het kan ook zijn — en dat gebeurt heel dikwijls! — dat een tegenovergestelde dwaling opduikt. In de apostolische eeuw vond de werkelijkheid der Joodsten haar antipode in het autinomisisme der Nicolaïeten.

Het kan eveneens zijn, dat nieuwe dwalingen over den muur onzer kerken willen klimmen.

De tijd van betrekkelijke onbezorgdheid is voorbij.

De waakzaamheid dient verscherpt.

De positie van hen, die hierop wijzen, is verre van aangenaam.

Zij schijnen zoo streng en zoo scherp.

Men moest eens weten, hoezeer ook hun ziel naar den vrede haakt, hoe gaarne ook zij het anders zouden wenschen.

Maar door het Godsbestel geleerd, durven zij dit niet hopen.

Nog minder zouden zij met een ijdele hoop de gemeente des Heeren durven vleien.

Juist omdat zij merken op het Godsbestuur met Zijn kerk gaat hun strijd nooit tegen personen, maar uitsluitend tegen wat personen leeren in afwijking van de Schrift.

Om Sions wil mogen zij niet zwijgen en om Jeruzalems wil mogen zij niet stil zijn.

Het is wel een ernstige boodschap: de veertig jaren zijn om!

Evenwel, lieflijk is de boodschap tot de biddende en wakende gemeente van onzen Heere Jezus Christus: o Sion, uw God is Koning!